

יוסף מוקיר שבת / מיירי צלזון (על-פי אגדת חז"ל)

בְּחִלּוּמוֹ אָמַר לוֹ קוֹל :

"עֲכָשׂוּ אֶתְּהָ תַדַּע

כִּי לְיוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת

יִהְיֶה כָּל רְכוּשְׁךָ!"

נִבְהַל הָאִישׁ : "אֵת כָּל כֶּסֶף

אֶתְּנוּ לַיהוּדִים??

לֹא, לֹא אֶסְפִּים, וְלֹא אֶתְּנוּ

כֶּף לְסֹדֵר אוֹתִי!!!"

וּבּוֹ בַּיּוֹם אוֹתוֹ קִמְצָן

אֶת רְכוּשׁוֹ מָכַר,

וְלֹא סָפַר עַל כֶּף לְאִישׁ,

וְלֹא אָמַר דָּבָר!

בְּכָל כֶּסֶפוֹ וּרְכוּשׁוֹ

קָנָה פְּנִינָה זוֹהָרֶת.

כֹּה יִקְרָה...! אִין בְּעוֹלָם

פְּנִינָה כְּזֹאת אֶחָרֶת!

אֵת הַפְּנִינָה הַיְקָרָה

בְּכוֹבְעוֹ הוּא שָׁם,

וְאִז – בְּטוֹחַ וְשִׁלּוֹ

נִסַּע הַרְחֵק מִשָּׁם.

"חִלּוּם טַפְשִׁי", חָשַׁב הָאִישׁ,

"עֲכָשׂוּ רְאֵה נִרְאָה

כִּיצַד בְּכָל כֶּסֶף הָרַב

הַיהוּדִים יִזְכְּהוּ..."

בְּעִיר קִטְנָה הָיָה הָיָה

עָשִׂיר אֶחָד קִמְצָן.

רָשָׁע הָיָה וּמְכַסֵּפוֹ

לְאִישׁ הוּא לֹא נָתַן.

וּמוֹל בֵּיתוֹ שָׁל הָעָשִׂיר,

שָׁם גָּר בְּבֵית קֵט –

יְהוּדִים חֲסִיד וְשָׂמוֹ :

יוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת.

עָנִי וְדַל הָיָה יוֹסֵף

וּמָה קָשִׁים חֲמִיו!

לֹא פָעַם הוּא וּבְנֵי בֵּיתוֹ

סָבְלוּ חֲרַפַּת רָעַב

כָּל יוֹם הִיִּיתָה סְעוּדָתָם

דְּלָה וְעֵלוּבָה :

מַעֲט מְרַק עִם יְרַקוֹת,

פֶּת לֶחֶם חֲרָבָה...

אָבֵל בְּעָרֵב לַיִל שַׁבָּת –

דְּגִים יֵשׁ בַּמַּחֲבֵת,

חֲמִיו, בְּשָׂר וְיִין זָד...!

הַכֹּל לְכַבּוֹד שַׁבָּת!

צַחֵק שְׂכֵנוֹ (זֶה הָעָשִׂיר!)!

בְּלַעַג מְרָשָׁע :

אִידֵךְ מְבַזֵּבֵז הַיהוּדִים

כֶּסֶפוֹ בְּלִי כָּל בּוֹשָׁה...!

אִדֵךְ בָּא הַיּוֹם, וְהָעָשִׂיר –

כָּבֵר לֹא צוֹחֵק יוֹתֵר.

חִלּוּם חֵלֶם, חִלּוּם מוֹזָר...

הוּא קָם כְּלוֹ חוֹר!

מוציא יוסף מתוך כיסו
את צרור כספו הדל,
מונה פרוטה אחר פרוטה...
– "מעט מדי, חבל..."
"נו אין דבר! גם זה יספיק!"
אומר לו הדג,
ובסלו המרפט מניח את הדג.

חוזר יוסף, ובמטבח –
הוא את הדג פותח,
לפתע המטבח נמלא
באור לבן זורח...
והוא רואה: בתוך הדג –
יש משהו מוזר...
פנינה זוהרת, יקרה
מכל זהב יקר!

אומרים כלם:
פנינה כזאת, גפה ומבריקה –
נדאי שזוהי מתנה
מאת שבת מלכה...

מאז יוסף מוקיר שבת
הפך לאיש עשיר,
והוא עזר לשמר שבת
לכל אדם בעיר!

עם הפנינה בכובעו
יצא האיש לשוחר,
עבר הוא גשר ונהר...
לפתע – באה רוח!
והיא נושבת, מעיפה
הכובע אל הים,
נפול נפלה אז הפנינה
הרחק הרחק משם...

אָהָה! אָבוּי!! הוּא רַך לְתַפֵּס
אֶת הַפְּנִינָה בְּמִים –
אֵד דָּג אֶחָד, גָּדוֹל, נָאָה,
בְּלַע אוֹתָהּ בִּינְתִים.

עבר שבוע, והנה –
סירת דג נגשת,
ו...פלוף! הדג עם הפנינה
נפל פתאום ברשת.
"הוי אינה דג נאה, גדול!"
כך הדג חשב,
"אוכל למכור אותו בשוק
במחיר של כסף רב!"

אבל בשוק כלם רצים,
אין זמן לאף אחד,
כי יום קצר הוא יום ששי,
ועוד מעט שבת.

לפתע יהודי קרב,
צועד לאט לאט.
"הי יהודי, אולי תקנה הדג
לכבוד שבת?"